

Гео Милев

Край

Стъпил Добри...

Не ще умери верното зърно
на щастието белий гълъб

: без прелест мрамора сияй:
: обезплодено е любовното зърно:
: не ще долитне белий гълъб
над пурпурния стълб
де прикована моята мечта ридай:

едно
остава в моята ръка
: и ето – в тоя същи миг – сега:
пистол без бол
с последен крякък : край!

Без вопъл от любов – без тържество от мъст,
вий заровеите ме там, дето падна:
под вечната сезмосвещена пръст
– безтрепетна, безропотна и хладна –
Там, дето падне моята глава
– безумна от напразни увещания –
копнежи, жалби и слова –
сградете
там манастир
: с напевно стенещи камбани
и честний кръст
над златни сводове възпален с ярък плам:
и там
с непрестанна ревност и смирение се вий молете
за моята душа
– защото може би душата е лъжа –
– защото може би и аз не знам –

Там, дето в гробната земя
– без сила –
лежи сърцето ми разкрило
разкъсана от смърт уста –
– сградете там чешма:

о кротко мляко на кърмачката земя
– безчувствена вода –
сама
на моето сърце кръвта,
на мойта кръв безумния порой
развързан
– и –
как ведро ще замръзне
в пустиний зной
на изпепелените от горка страст души
всяка
бистра и безстрастна
капка:

о кротък бисер на покой,
на примирение безчувствен алабастр.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11314>]